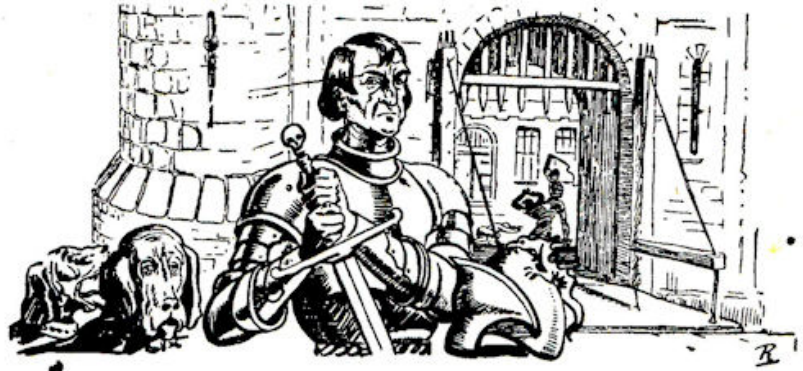

DE TOVERFLUIT

Ken je het verhaal van de ratten-
vanger van Hameln? Je weet dan,
dat er in dat Duitse stadje duizen-
den ratten leefden, die het de men-
sen bijzonder moeilijk maakten. Ze
wisten niet, hoe ze dat ongedierte
moesten verdrijven. Gelukkig was
er een man, die daar raad op wist.
Hij speelde op zijn fluit een won-
derlijk lied. En die fluit was een
toverfluit. De ratten konden niet
ontkomen aan de macht van de
melodie en ze volgden de ratten-
vanger in grote drommen. Toen
hij ze onschadelijk gemaakt had,
vroeg hij de beloning, waarop hij
recht had. Maar de gierige mensen
uit Hameln lachten hem uit en
weigerden hem te geven, waarop
hij recht had. Toen ging hij zich
wreken. Hij speelde een ander,
vrolijk wijsje en nu waren het niet
de ratten, maar de kinderen, die
bekoord werden door zijn zonde-
ling fluitspel. Ze liepen hem ach-
terna en letten niet op de stemmen
van hun vaders en moeders, die
hen terugriepen. Ze bereikten een
berg, die spleet open, de ratten-
vanger verdween met de hele kin-
derschaar en niemand heeft ze ooit
meer gezien.

In een boek, dat DE TOVER-
FLUIT heet en waaruit je hier-
naast een verhaal kunt lezen, vind
je geen melodietjes, maar vertellin-
gen en versjes. Wij hopen, dat jullie
ook deze fluit willen volgen. Gel-
ukkig behoef je er niet je ouders
om te verlaten! Het is een uitgave
van J. B. v. Goor & zn., Den Haag.

1

P. DE ZEEUW J. Gzn.:

EMMA VAN HAARLEM

Lang, heel lang geleden, leefde er op het slot te Haarlem een rid-
der, die zeer wreed was. Hard was hij als ijzer tegenover het volk,
dat aan hem onderworpen was. Geen ridder vóór hem was zo
wreed geweest als hij. Het volk haatte hem, doch boog het hoofd,
want wat kon het beginnen tegen de machtige wreedaard?

In de ganse omtrek was er maar één, die veel hield van de ridder:
dat was zijn vrouw, Emma van Haarlem genoemd.

Zij wist wel dat haar man erg onbarmhartig en wreed was en dat
speet haar ook, maar toch hield zij erg veel van hem.

Eens had de ridder weer heel erg huisgehouden onder zijn onder-
horigen. Hij had huizen en hutten verbrand, mannen gedood,
vrouwen en kinderen gemarteld.

Toen liep het volk te hoop.

Het was nu genoeg.

Zoiets duldden zij niet langer.

Ze zouden tonen, dat de ridder maar niet ongestraft alles mocht
doen. Ze liepen te hoop en veel mannen kwamen bij elkaar en
gingen het kasteel belegeren. Daarop had de ridder niet gerekend.
Hij had nooit kunnen denken, dat de mensen zich nog eens in 't
hoofd zouden halen om zijn slot te belegeren. Daarom had hij
ook nooit grote hoeveelheden levensmiddelen binnen zijn burcht
gehaald.

Waarvoor was dat nodig?

Maar nu zat hij ermee.

Want nu kreeg hij binnen zijn slot een vijand die veel kwader
was, dan de vijand daarbuiten — nu kwam de honger.

„We zullen ons moeten overgeven,” zei hij tot zijn vrouw, „want
tegen de honger kunnen we niet vechten.”

Toen keek Emma hem aan en zij vroeg: „Wil ik eens met het volk gaan praten?”

De ridder lachte.

„Denk je dat dit helpen zal?” vroeg hij ongelovig.

„Dat weet ik niet, maar geef me toestemming.”

De ridder gaf haar verlof om tot het volk te gaan en toen ze buiten het slot kwam, vroeg men haar: „Wat wilt ge?”

„Ik wil u een verzoek doen. Wilt ge mij en mijn dienaressen verlof geven, het kasteel te verlaten?”

De aanvoerder kwam naar voren.

„Zeker willen we dat, edele vrouw,” zei hij, „wij vechten niet tegen vrouwen.”

„Wilt ge me dan doodarm laten vertrekken, of mag ik mijn kostbaarste schat meenemen?”

De mannen vermoedden geen kwaad en de hoofdman zei: „Zeker, edele vrouw, we vechten niet tegen uw schatten, maar tegen de wrede ridder. Maar hoeveel wilt ge meenemen?”

„Alles zoveel ik dragen kan!”

Het werd toegestaan, maar Emma was nog niet gerustgesteld.

„Jullie moeten me zweren, dat je me vrij zult laten gaan als ik mijn kostbaarste schat in mijn armen wegdraag. Zweer me dat ge die schat niet zult vernietigen!”

De mannen zwoeren het.

Daarop liep zij vlug naar het kasteel terug en zei vrolijk tot haar man: „We zijn gered!”

Nu nam zij de ridder van Haarlem in haar armen en droeg hem het kasteel uit.

De mannen zagen het zwijgend aan, dat de wrede ridder van Haarlem door zijn vrouw het kasteel werd uitgedragen en zo aan hun wraak onttrokken werd. Maar ze hielden hun eed.

Ze beletten het niet.

Alleen hoopten ze dat de edele vrouw zou struikelen en haar man niet zou kunnen dragen.

Dan zou de ridder verloren zijn, want ze mocht alles meenemen wat ze dragen kon.

Maar Emma van Haarlem liet haar man niet vallen.

De liefde gaf haar kracht om zo'n zware last te torsen.

Ze droeg hem ver weg, heel ver buiten het bereik van de woedende mannen.

Daar wachtten de paarden.

Beiden sprongen zij in het zadel en reden spoorlags weg.

De ridder van Haarlem en Emma, zijn vrouw.

Toen zij enige tijd later achterom keken, zagen ze rookwolken boven het kasteel hangen en lange vuurtongen piekten omhoog.

Het kasteel ging in vlammen op!

Zo redde Emma van Haarlem haar man — de wrede burchtheer.

KRIS KRAS JAN PLEZIER

Waarom heet ons tijdschrift Kris Kras? Omdat het je dwars door de wereld heenvoert op een grillige manier. Telkens is er weer wat nieuws aan de orde — er is een voortdurende afwisseling van verhalen, knutselwerk, raadseis, interessante berichten en allerlei artistieke zorgen voor de nodige variatie, wanneer ze alles voorzien van de nodige tekeningen.

Natuurlijk zijn er veel onder jullie, die hun nummer van Kris Kras zuinig bewaren. De meesten laten de zesentwintig nummers van een jaargang inbinden en zetten de dikke foliant op de plank van hun boekenkastje.

Maar er zijn duizenden kinderen, die Kris Kras niet kennen of zo lang gewacht hebben met het nemen van een abonnement, dat ze van de eerste jaargangen niets aan de weet komen. Voor deze jongens en meisjes is er nu een kans, tóch een deel van de vertellingen uit de eerste tijd te bezitten. De uitgeverij „De Bezige Bij” heeft aan onze hoofdredactrice gevraagd uit te zoeken wat ze het meest geschikt vond om opgenomen te worden in een groot boek, dat men „KRIS KRAS JAN PLEZIER” heeft gedoopt. Help het boek verspreiden en maak er je vrienden en vriendinnen gelukkig mee.

2

229

